

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 września 2020 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w sprawie o sygn. akt I C 378/20 z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B. przeciwko E. T. o roszczenie z weksla umorzył postępowanie w zakresie kwoty 506 zł, oddalając powództwo w pozostałej części i zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Opisany wyrok powód zaskarżył apelacją w części oddalającej powództwo i w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu. Przedmiotowemu orzeczeniu zarzucił naruszenie:

1. art. 353¹ k.c. w zw. z art. 65 § 2 k.c. polegającego na nieuzasadnionej interpretacji zapisów umowy pożyczki łączącej strony, skutkujące w konsekwencji nieuzasadnionym przyjęciem przez Sąd I instancji, iż wypowiedzenie umowy pożyczki było bezskuteczne, a roszczenie nie jest wymagalne

2. art. 385¹ § 1 k.c. w zw. z art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim poprzez przyjęcie, że wysokość Prowizji oraz wynagrodzenia za usługę (...) zawarte w umowie pożyczki łączącej strony jest rażąco wygórowana oraz kształtuje prawa i obowiązki strony pozwanej w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami rażąco naruszając jego interesy, podczas gdy powyższe zapisy nie przekraczają limitu kosztów pozaodsetkowych określonego w art.36a ustawy o kredycie konsumenckim i są zgodne z obowiązującym stanem prawnym

3. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z pkt 8.1 i 4.1 umowy pożyczki poprzez ustalenie stanu faktycznego w sposób sprzeczny z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym i dowolną interpretacją za umowy pożyczki w postaci odjęcia od wysokości rat części kwoty za Prowizję i wynagrodzeni usługę (...), podczas gdy takiej możliwości nie przewidywała umowa pożyczki, a w konsekwencji przyjęcie, że nie doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki, a roszczenie dochodzone pozwem nie jest wymagalne

4. art. 3 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 232 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nieuzasadnioną odmowę przyjęcia przez Sąd I instancji za udowodnioną okoliczność wymagalności roszczenia dochodzonego pozwem jak również podstaw do wypowiedzenia umowy pożyczki

W oparciu o zarzuty skarżący wniósł o zmianę wyroku i zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kwoty 9.927,79 zł wraz z odsetkami umownymi równymi dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 25 sierpnia 2019 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie na rzecz powódki od strony pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie zaznaczyć należy, wskazać że przedmiotową sprawę rozpoznano w oparciu o przepisy o postępowaniu uproszczonym. Zatem zgodnie z art. 505¹⁰ § 1 k.p.c. Sąd II instancji rozpoznał apelację jednoosobowo, nadto nie przeprowadzał postępowania dowodowego, a uzasadnienie wyroku zostało ograniczone jedynie do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c.

Chybiony okazał się być zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. ugruntowane jest stanowisko zgodnie z którym dla jego skutecznego postawienia dochodzi gdy Sąd I instancji popełnił błędy w ocenie dowodów, naruszył zasady logicznego

rozumowania czy doświadczenia życiowego; konieczne pozostaje przy tym jednocześnie wskazanie konkretnych dowodów, których zarzut taki dotyczy. Przy czym samo przedstawianie przez skarżącego własnej wizji stanu faktycznego w sprawie, opartej na dokonanej przez siebie odmiennej ocenie dowodów, a nawet możliwość w równym stopniu wyciągnięcia na podstawie tego samego materiału dowodowego odmiennych wniosków jest niewystarczające (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r. sygn. akt II CKN 817/00, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2001 r. sygn. akt IV CKN 970/00).

Tego rodzaju okoliczności w przedmiotowej sprawie nie ma Sąd poprawnie zinterpretował treść umowy pożyczki wiążącej strony. Skarżący upatruje wadliwości oceny w uznaniu przez Sąd możliwości braku związania pozwanej postanowieniami umownymi odnoszącymi się do prowizji i wynagrodzenia za (...) w sytuacji gdy umowa nie pozwalała na tego rodzaju działania zapatrywanie skarżącego nie jest trafne o czym będzie mowa w następnym akapicie.

Skarżący kwestionuje jakoby opisane składniki wynagrodzenia były rażąco wygórowane i kształtowały prawa i obowiązki pozwanej w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami rażąco naruszając jej interesy w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. Przypomnieć jeszcze raz wypada treść przepisu który stanowi, iż postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. W przedmiotowej sprawie jak słusznie rozważył Sąd I instancji wszystkie przesłanki z powołanego przepisu zostały spełnione nie powielając słusznego wniosku Sąd odsyła w tym względzie do uzasadnienia zaskarżonego wyroku, które zasługuje na pełną aprobatę.

Tytułem uzupełnienia Sąd jedynie zwróci uwagę, iż nałożenie na pozwaną opłat, które w łącznej wysokości z pozostałymi kosztami kredytu stanowią ok. 140 % kwoty przekazanego kapitału, jest rażącym naruszeniem dobrych obyczajów, rzetelności kupieckiej i uczciwości. W świetle zasad doświadczenia życiowego i reguł obrotu gospodarczego nie sposób przyjąć, że prowadzona rzetelna, zgodna z prawem działalność gospodarcza, mogłaby przynosić zysk na takim poziomie. Takiej stopy zwrotu pożyczkodawca nie uzyskałby w warunkach zgodnej z prawem i zasadami uczciwego obrotu gospodarczego działalności gospodarczej.

Dla oceny umowy stron w kontekście przesłanek przepisów art. 385¹ k.c. miarodajne jest również porównanie wartości świadczenia, które ze względu na wysokość ustalonej prowizji powód zamierzał uzyskać ze świadczeniem, jakie pozwany uzyskał w wyniku jej zawarcia. Pozwana tytułem zawartej umowy pożyczki otrzymała 5.000 zł, zaś powód prowizję, (...) oraz odsetki w kwocie znacznie przewyższającej kwotę faktycznie udzielonej pożyczki. Tak określone w umowie obciążenie pożyczkobiorcy mogło się okazać dla niej rujnujące, pożyczkodawcy natomiast przysparzało korzyści niedających się uzasadnić żadnymi racjami. Tymczasem rażące zachwianie ekwiwalentności świadczeń przesądza zaś o sprzeczności z zasadami współżycia społecznego (por. wyrok Sądu Najwyższego w z 13 października 2005 r., IV CK 162/05, Legalis nr 92767).

W tym zakresie należy podkreślić, że skutkiem uznania klauzuli za abuzywną nie może być jej częściowa bezskuteczność ani „miarkowanie” abuzywności. Brak mocy wiążącej dotyczy w całości klauzuli niedozwolonej, nie jest więc dopuszczalne uznanie, że jest ona skuteczna w zakresie, w jakim nie naruszałyby kryterium określonego w przepisie art. 385¹ § 1 k.c. W szczególności wniosek o częściowej bezskuteczności postanowień uznanych za abuzywne nie wypływa z art. 385¹ § 2 k.c. Przepis ten przewiduje jedynie, że jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. Prawidłowa wykładnia powołanego przepisu prowadzi do wyeliminowania całej klauzuli, a nie ograniczeniu zakresu jej obowiązywania (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 lipca 2018r., V ACA 542/17, LEX nr 2531759).

Mając powyższe na względzie podnoszone okoliczności, iż nie można wyłączyć obowiązywania postanowień uznanych za abuzywne z uwagi, że nie przewidywała tego umowa można traktować jedynie jako niezrozumienie stanowiska Sądu sformułowanym w jego uzasadnieniu odnoszących się do uznania wskazanych postanowień umownych za abuzywne

w rozumieniu omówionego przepisu. Skoro udzielona prowizja w kwocie 3.771 zł oraz wynagrodzenia z tytułu (...) spełniały kryteria o których mowa w art. 385¹ § 1 k.c., to wymienione postanowienia nie wiążą pozwanej a tym zakresie, a zgodnie z § 2 przepisu strony są związane umową w pozostałym zakresie, więc podnoszona okoliczność braku dopuszczalności uznania tych postanowień w umowie jest kompletnie nieistotna.

W kontekście zarzutu naruszenia art. 3 k.p.c. 227 k.p.c. i 232 k.p.c. polegającego na nieuzasadnionej odmowie uznania udowodnienia wymagalności roszczenia powoda i braku podstaw do wypowiedzenia umowy pożyczki. Podniesiony argument jest chybiony zgodnie z pkt. 3.5 umowy pożyczki gotówkowej Pożyczkodawca będzie uprawniony do zaspokojenia przysługujących mu wobec pożyczkobiorcy roszczeń z tytułu umowy w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania przez pożyczkobiorcę jego zobowiązań wobec pożyczkodawcy wynikających z umowy, w tym w przypadku opóźnienia w spłacie pożyczki lub innych świadczeń (...). Zatem warunkiem wymagalności roszczenia jest między innymi wskazywana zaległość pozwanej w spłacie rat. Skoro jak stwierdził Sąd faktyczne raty bez uwzględnienia postanowień abuzywnych winny wynieść około 152 zł podczas gdy powód określił je w kwocie 253 zł, to mając na uwadze, iż pozwana na dzień ostatecznego przedsądowego wezwania do zapłaty z dnia 25.06.2019 r. uiściła łącznie 1526,61 zł, co odpowiadało 10 ratom pożyczki (152 zł x 10 = 1520 zł) z uwzględnieniem postanowień wiążących strony, to pozwana wbrew stanowisku powoda nie miała żadnych zaległości w spłacie pożyczki, a tym samym wezwanie do zapłaty wskazywanej kwoty 497,39 zł nie miało uzasadnienia. W rezultacie skarżący bezpodstawnie wypowiedział pozwaną z dniem 25.07.2019 r. umowę wzywając ją do wykupienia weksla. Jako że zgodnie z pkt.8.1 (a) umowy skarżący mógł ją wypowiedzieć gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania (...), jak już wyjaśniono skoro powód tkwił w błędzie - co do stwierdzenia zaległości w spłacie pożyczki przez pozwaną, to nie ziścił się warunek opóźnienia w spłacie, a tym samym nie było podstaw do wypowiedzenia pozwanej umowy.

Z powyżej wymienionych względów Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c. jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w myśl art. 98 k.p.c., zasądając od powoda na rzecz pozwanej kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego za instancję odwoławczą.